

Sygn. akt V KK 364/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **A. A.**

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 w zb. z art. 197 § 1 w zb. z art. 157 § 2 i 4 w zw. z art. 11 § 2 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2022 r.,

wniosków obrońców skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 10 lutego 2022 r., V Ka 74/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Malborku

z dnia 6 października 2021 r., II K 994/20

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

We wniesionej kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 lutego 2022 r., V Ka 74/22 obrońca skazanego podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 433 § 1 w zw. z art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 368 § 2 w zw. z art. 118 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.7 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), wnosząc jednocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Adw. K. D. podniósł jedynie (s. 2 kasacji), że sformułowane w ramach zarzutów uchybienia prawu są istotne oraz rażąca i bezwzględnie przemawiają za „skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania”.

Drugi z obrońców skazanego – adw. M. K. nie zechciał wskazać, ani w *petitum* jego części kasacji, ani w jej uzasadnieniu, na jakiegokolwiek okoliczności i argumenty mające dawać podstawę do wstrzymania wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – jest wyjątkiem od zasady i może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy wykonanie wyroku powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty (nie chodzi tu jednak o takie okoliczności faktyczne czy prawne, które mogą być uwzględnione w postępowaniu wykonawczym w ramach chociażby instytucji odroczenia wykonania kary czy przerwy w karze). W wypadku instytucji określonej w art. 532 k.p.k. chodzi tylko i wyłącznie o okoliczności, które mają związek z toczącym się postępowaniem karnym inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a więc z postępowaniem kasacyjnym. Chodzi tu o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 7 do art. 532). Możliwość narażenia skazanego na poważne i niepowetowane dolegliwości, w wypadku wykonania orzeczenia, powinna być w pierwszej kolejności odnoszona do sytuacji, gdy w wyniku uchylenia zaskarżonego wyroku realnie rysuje się w dalszym postępowaniu perspektywa uniewinnienia oskarżonego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Nie można oczywiście wykluczyć i takiej sytuacji, w której po uchyleniu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z uwagi na stwierdzone przez Sąd Najwyższy uchybienie, dojść może do zakwalifikowania czynu z przepisu przewidującego łagodniejsze zagrożenie, niż dotychczasowa podstawa skazania, a okres pozbawienia wolności skarżącego skazanego przekraczałby możliwą do wymierzenia w dalszym postępowaniu karę.

Na tym etapie postępowania kasacyjnego nie chodzi przy tym o to, aby przeprowadzać całościową i ostateczną ocenę kasacji, której dokonywać będzie Sąd Najwyższy merytorycznie rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia na

rozprawie lub posiedzeniu, ale o to, by nawet przy pobieżnej lekturze zarzutu kasacji w zestawieniu z ustaleniami i rozważaniami zawartymi w prawomocnym orzeczeniu trzeba uznać, że zaistniały istotne uchybienia, które podważają racje respektowania domniemania trafności ustaleń i ocen przyjętych za podstawę takiego orzeczenia (por. J. Matras (w:) K. Dudka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 2 do art. 532).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie występują, a te powołane w sposób ogólnikowy przez jednego z obrońców skazanego – w świetle tego, co już powiedziano wyżej – są bezpodstawne. Wstępna analiza obu pism sporządzonych przez każdego obrońcę, składających się na kasację skazanego, nie wskazuje na to, że zarzuty podniesione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia są oczywiście zasadne oraz że w wyniku ponownego postępowania miałyby dojść do uniewinnienia oskarżonego czy umorzenia wobec niego postępowania, względnie – wymierzenia kary w niższym wymiarze albo kary łagodniejszego rodzaju.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[as
a!]